

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/105/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120287543
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:6120287543.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému : C. T., F.. XX.XX.XXXX, Q. T. H. XXX/XX, XXX XX P., o zaplatenie 1.142,53 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 24.04.2020 návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní začatom podľa zákona č.307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „žaloba“) v ktorom žiadal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 1.142,53 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.101,92 eur od 02.04.2020 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Uplatnený nárok odôvodňoval tým, že dňa XX.XX.XXXX uzatvoril so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX na základe ktorej mu poskytol peňažné prostriedky vo výške 2.000,-eur. V žalobe tvrdil, že poskytnutý úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach s tým, že celý úver aj s príslušenstvom bol povinný splatiť do 27.11.2023. Ďalej v žalobe uviedol, že ako banka si s odbornosťou starostlivosťou preveril žalovaného ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím ohľadom jeho schopnosti splácania úveru v zmysle § 7 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom pri posudzovaní bonity berie do úvahy vždy údaje zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientských informácií - preverení záväzkov žiadateľa a ich splácania a následne buď report zo Sociálnej poisťovne - preverenie príjmov žiadateľa v súlade s § 170 ods.19 zákona č.461/2003 Z.z. o sociálnom poistení a vykonávacím predpisom (aktuálne č.11/2018 Z.z.) a údaje poskytnuté samotným žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru - údaje o príjmoch, výdavkoch a záväzkoch žiadateľa alebo kreditné a debetné obraty na bežnom účte klienta - v prípade klientov, pre ktorých banka dlhodobo vedie bežný účet, na základe čoho je schopná s odbornou starostlivosťou posúdiť ich bonitu. Podľa žalobcovho tvrdenia v žalobe žalovaný po vyčerpaní úveru porušil zmluvné povinnosti, preto žalobca po zaslaní upozornenia žalovanému na omeškание a možnosť predčasného zosplatenia úveru zo dňa 28.01.2020 na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 01.04.2020, avšak napriek výzve nebola pohľadávka žalobcu doposiaľ uhradená v celom rozsahu, keď po zosplatení úveru do podania žaloby žalovaný neuhradil nič. Uplatnený nárok v zmysle špecifikácie žalobcu v žalobe pozostáva z istiny poskytnutého úveru vo výške 1.101,92 eur (výška poskytnutého úveru 2.000,-eur - úhrady na istinu do zosplatenia vo výške 898,08 eur), úrokov vo výške 37,91 eur predstavujúcich dohodnutý úrok v sadzbe 12,90 % ročne v zmysle zmluvy, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného

zosplatnenia, úrokov z omeškania vo výške 0,51 eur a poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 2,19 eur v zmysle bodu 1.2 zmluvy a článku 8 Obchodných podmienok pre úvery občanom.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu a Všeobecné obchodné podmienky účinné ku dňu uzatvorenia Zmluvy, Sadzobník poplatkov účinný ku dňu uzatvorenia Zmluvy, doklady o preverení bonity žalovaného, druhú upomienku/opakované upozornenie a výzvu na predčasné splatenie úveru, stav omeškaných splátok na úvere, prehľad splácania, prepočet zmluvných úrokov do zosplatnenia a prepočet úrokov z omeškania do zosplatnenia a po výzve súdu predložil tiež doklady k doručovaniu opakovaného upozornenia a výzvy na predčasné splatenie úveru.

4. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 14.05.2020 vo veci platobný rozkaz, ktorý sa žalovanému nepodarilo doručiť do vlastných rúk a nakoľko žalobca po výzve súdu navrhol v súlade s § 10 zákona o upomínacom konaní pokračovanie v konaní na súde príslušnom podľa Civilného sporového poriadku, Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec podľa § 10 ods.3 uvedeného zákona na prejednanie tunajšiemu súdu a nedoručený platobný rozkaz sa zo zákona (§ 10 ods.3 zák. o upomínacom konaní) zrušil. Na tunajšom súde konanie je vedené pod spisovou značkou 10Csp/105/2020.

5. Žalovaný sa k žalobe, ktorá mu vzhľadom na nemožnosť zistiť jeho skutočný pobyt doručovaná bola v súlade s § 116 ods.2 CSP oznámením na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu a doručená do vlastných rúk mu bola aj spolu s predvolaním na pojednávanie písomne nevyjadril.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na deň 25.06.2021 s predvolaním na ktoré vyzval žalobcu okrem iného doplniť skutkové tvrdenia tak, že uvedie, kedy a ako bola žalovanému vyplatená ako úver suma 2.000,-eur a kedy a ako bol žalovaným hradený poplatok za poskytnutie úveru 100,-eur a aby o tom predložil dôkazy. Zároveň súd žalobcu vyzval na predloženie všetkých dokladov a výstupov z registrov, ktorými sa overovala bonita žalovaného pred uzavretím zmluvy, jeho schopnosť splácať spotrebiteľský úver a tiež na poskytnutie vysvetlenia k predloženej listine označenej ako CREDIT REPORT - ANALYTIC, teda čo konkrétne má preukazovať v tomto spore a aké konkrétne zistenia z nej majú podľa žalobcu vyplývať.

7. Žalobca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní, o jeho odročenie nežiadal, pričom k výzve súdu uviedol, že žalovanému na základe úverovej zmluvy bol dňa 03.12.2013 poskytnutý úver vo výške 2.000,-eur z ktorého žalobca časť finančných prostriedkov vo výške 100,-eur použil na úhradu poplatku za poskytnutie úveru. Použitie časti poskytnutej sumy žalovaným na úhradu poplatku dohodnutého priamo v úverovej zmluve v ods.1.2 Základných podmienok podľa žalobcu nijako nespochybňuje výšku sumy úveru poskytnutej žalovanému ani neznižuje istinu dlhu žalovaného, pričom tento proces podľa neho transparentne popisuje aj bod V/A 4 Všeobecných obchodných podmienok podľa ktorého „Úver bude v deň čerpania úveru poskytnutý na úverový účet v plnej výške z ktorej bude automaticky inkasovaný poplatok za poskytnutie úveru a zvyšná suma peňažných prostriedkov úveru bude poukázaná na klientom určený účet v zmysle úverovej zmluvy“. Takýto postup nie je podľa žalobcu v rozpore so žiadnymi zákonnými ustanoveniami, naopak zákon s účtovaním poplatku za poskytnutie úveru explicitne počíta, pričom poplatok bol v zmluve uvedený jasne, zrozumiteľne, vyznačený aj tabuľkou spolu s ostatnými kľúčovými podmienkami poskytnutia úveru. Tvrdil, že podmienka úhrady poplatku za poskytnutie úveru sa týka hlavného predmetu plnenia a okrem zmluvy bola jasne, určito a zrozumiteľne vyjadrená aj v Sadzobníku poplatkov. Žalovaný podľa žalobcu bol s týmto poplatkom riadne a preukázane oboznámený, uzročený, vyjadril s ním súhlas podpisom na úverovej zmluve, pričom v ods.3.4 úverovej zmluvy boli upravené podmienky za ktorých tento poplatok bude klientovi vrátený v celom rozsahu, kde podmienkou bolo len riadne plnenie jeho povinností, teda riadne a včasné splácanie dohodnutých splátok úveru. Žalobca uviedol právne normy, ktoré podľa neho predstavujú zákonný podklad poplatku za poskytnutie úveru, uviedol, prečo podľa neho je výška tohto poplatku primeraná a prečo má za to, že za poplatok bolo poskytnuté protiplnenie.

8. K prevereniu bonity žalovaného uviedol, že si s odbornou starostlivosťou preveril žalovaného ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím ohľadom jeho schopnosti splácania úveru v zmysle § 7 ods.1 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a že dodržal celý postup v zmysle daného zákonného ustanovenia. Tvrdil, že na posúdenie bonity využil až tri rôzne zdroje informácií, a to údaje zo Spoločného registra bankových informácií, ktorého výsledkom je výstup vo forme listiny označenej ako CREDIT REPORT - ANALYTIC z ktorého vyplýva, že k dátumu žiadosti o úver žalovaný nemal žiadne dlžné

splátky a nebol v omeškaní, čiže svoje záväzky plnil riadne a včas. Ďalším zdrojom na posúdenie bonity podľa žalobcových tvrdení bola žiadosť žalovaného o úver a ním poskytnuté údaje, z ktorých vyplývajú údaje o jeho príjmoch, výdavkoch, záväzkoch, profesie, údaje o jeho zamestnávateľovi. Tretím zdrojom informácií na posúdenie bonity žalovaného bol podľa žalobcu report zo Sociálnej poisťovne- preverenie zamestnanosti žiadateľa na základe údajov IČO, ktoré poskytol pri žiadosti, keď z reportu je zrejmé, že bol zamestnaný u zamestnávateľa, ktorého IČO uviedol. Tvrdil, že tento report bol vytvorený v súlade s § 170 ods.19 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého Sociálna poisťovňa na žiadosť banky a za úhradu overuje informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa prostredníctvom súboru otázok, ktorý stanovuje Vyhláška Ministerstva financií, aktuálne je to Vyhláška číslo 11/2018 Z.z. Žalobca mal za to, že povinnosti v zmysle § 7 ods.1 zákona č.129/2010 Z.z. splnil a poukázal na viaceré súdne rozhodnutia.

9. Na pojednávanie sa napriek riadnemu a včasnému predvolaniu doručenému mu dňa 19.05.2021 nedostavil ani žalovaný, ktorý neúčast' na pojednávaní neospravedlnil, nežiadal o jeho odročenie, preto v súlade s ust. § 180 CSP súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalobcu a žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

10. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých písomných vyjadrení žalobcu, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom, keď vykonanie žiadneho z dôkazov nebolo namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a žalovaný žiadne dôkazy nenavrhoval, a zistil tento skutkový stav:

11. Medzi žalobcom ako bankou a žalovaným ako klientom- dlžníkom bola na základe žiadosti žalovaného o poskytnutie spotrebného úveru (čl. 11 spisu) dňa XX.XX.XXXX uzavretá písomná úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva“), predmetom ktorej bol podľa jej článku 1 záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému splátkový bezúčelový úver s označením druhu úveru ako „pôžička“ vo výške 2.000,-eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 120 mesačných anuitných splátkach vo výške 29,90 eura splatných k 27. dňu kalendárneho mesiaca počnúc dňom 27.12.2013, a to buď inkasom z osobného účtu žalovaného v banke, resp. príkazom na úhradu v prospech inkasného účtu. Celková čiastka, ktorú mal podľa zmluvy žalovaný splatiť (súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom) bola v zmluve vyčíslená sumou 3.688,-eura, pri RPMN 15,4 % a úrokovej sadzbe 12,90 % p.a. - fixnej do splatnosti. Priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 19,35 %. V zmluve je uvedený aj poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 0,73 eur mesačne s tým že ide o Súbor poistenia A. V rámci základných podmienok úveru (článok 1.2 zmluvy) je uvedené, že poplatok za poskytnutie úveru je 100,- eur. Podľa bodu 1.1 zmluvy jej neoddeliteľnú súčasť tvoria Všeobecné obchodné podmienky Prima banky Slovensko, a.s. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy.

12. Podľa čl. V. písm. A bod 4 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu účinných od 01.11.2013 (čl. 25 spisu) „Úver bude v deň Čerpania Úveru poskytnutý na Úverový účet v plnej výške, z ktorej bude automaticky inkasovaný poplatok za poskytnutie Úveru a zvyšná suma peňažných prostriedkov Úveru bude poukázaná na Klientom určený účet v zmysle Úverovej zmluvy.“

13. V bode 3.5 zmluvy je okrem iného vyhlásenie klienta, že oboznámil sa pred uzatvorením zmluvy s jej súčasťami - štandardnými európskymi informáciami, VOP, sadzobníkom, ako aj s poistnou zmluvou a VPP a tým pristupuje k poistnej zmluve uzatvorenej medzi bankou a poisťovňou a súhlasí s poistením v rozsahu súboru uvedeného v bode 1.2 zmluvy.

14. Ako už bolo uvedené, uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere predchádzala písomná žiadosť žalovaného o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 03.12.2013, v ktorej sa žalovaný vyjadril, že v prípade schválenia úveru žiada o zriadenie Osobného účtu v Prima banke. V žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru sú obsiahnuté aj kolónky označené ako Základné údaje o žiadateľovi a údaje o príjmoch žiadateľa. Tam je uvedené, že žalovaný je rozvedený, nemá vyživovaciu povinnosť, ako typ bývania je uvedené „iné“, a že je zamestnaný v odvetví obchodu u zamestnávateľa DD21 s.r.o. Švábska 6, 080 05 Prešov, IČO:43 818 030 a to od 02.09.2013. V kolónke, ktorá má obsahovať údaj priemerný čistý mesačný príjem je uvedené 600,-eur. V časti údajov o výdavkoch žiadateľa je uvedené, že výdavky žalovaného na splátky úverov, na povolené prečerpanie, na kreditné karty, na ručiteľské záväzky sú 0,-eur a aj v časti „ostatné výdavky“ je uvedené „0,00 eur“

15. Podľa tvrdenia žalobcu bol úver načerpaný žalovanému na zriadený úverový účet v plnej výške 2.000,-eur, za dôkaz čoho označil prehľad z úverového účtu (čl. 104 spisu) pričom sám žalobca súčasne uviedol, že zo sumy úveru bol hneď v deň čerpania automaticky inkasovaný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 100,-eur s tým, že klient sám pri uzavretí zmluvy uvádza, na aký účet chce následne načerpať finančné prostriedky, ktoré sú už znížené o sumu poplatku za poskytnutie úveru.

16. Zo žalobcom predloženej listiny označenej ako „prepočet zmluvných úrokov“ (čl. 40 spisu) vyplýva, že úroky žalobca žalovanému počítal a účtoval zo sumy 2.000,-eur.

17. Z prehľadu splácania úveru do predčasného zosplatnenia (čl. 38 spisu) bolo zistené, že v období od 27.12.2013 do 27.12.2019 žalovaný v splátkach zaplatil žalobcovi sumu spolu 2.228,13 eur z čoho suma 1.277,49 eur bola započítaná na úrok, suma 898,08 eur bola započítaná na istinu a suma 52,56 eur na poistné. Po predčasnom zosplatnení do podania žaloby už nezaplatil žalovaný podľa listiny- prehľadu splácania po predčasnom zosplatnení (čl. 39 spisu) žiadnu sumu.

18. Žalobca tvrdil, že žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, preto bol úver v súlade so zmluvou po zaslaní opakovaného upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatnenia zo dňa 28.01.2020 (čl. 36 spisu) predčasne zosplatnený, a to ku dňu 01.04.2020, čo žalovanému bolo oznámené listom - výzvou na predčasné splatenie úveru zo dňa 01.04.2020 (čl. 37 spisu).

19. Pokiaľ ide o právne posúdenie žalobou uplatneného nároku, bolo potrebné vychádzať z toho, že žalobca je bankou, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri je poskytovanie úverov. Žalovaný pri uzavretí úverovej zmluvy vystupoval ako fyzická osoba - nepodnikateľ, zo žiadosti o poskytnutie úveru vyplýva, že jednalo sa o žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru, nešlo o úver vylúčený z režimu zákona o spotrebiteľských úveroch podľa § 1 ods.3 uvedeného zákona. Predmetná úverová zmluva je preto v zmysle § 1 ods. 2 a § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako aj § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou a predmetný úver spotrebiteľským úverom. Preto súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy a z nej uplatnených nárokov vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako aj všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.).

20. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami (03.12.2013) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

21. Podľa § 1 ods. 8 ZoSÚ ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov (napr. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa).

22. Podľa § 7 ods.1 uvedeného zákona v znení k 03.12.2013 veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

23. Podľa § 7 ods.2 uvedeného zákona v znení k 03.12.2013 spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

24. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

25. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

26. Podľa § 2 písm. l) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

27. Podľa § 2 písm. i) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610>>.

28. Podľa § 11 ods.1 zákona ZoSÚ v znení účinnom ku dňu 03.12.2013 poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610>>,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610>>,

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610>> alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

29. Podľa § 11 ods.2 zákona ZoSÚ v znení účinnom ku dňu 03.12.2013 ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610>>, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610>> sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610>> sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

30. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

31. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

32. Žaloba žalobcu a v nej uplatnené nároky vychádzajú z predpokladu, že žalobcovi vznikol nárok na úroky a poplatky za daný úver. Výsledky vykonaného dokazovania však priviedli súd v danom prípade k záveru, že je potrebné vychádzať z fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a to z oboch dôvodov uvedených v § 11 ZoSÚ, teda jednak z dôvodov podľa jeho odseku 1 ako aj z dôvodov podľa jeho odseku 2, lebo v zmluve nie sú zákonným spôsobom a správne uvedené náležitosti predpísané v §

9 ods.2 písm. g/ a j/ ZoSÚ a tiež pre hrubé porušenie povinnosti veriteľa posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa § 7 ods.1 ZoSÚ.

33. Žalobca predložením písomného vyhotovenia úverovej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX preukázal, že uzavrel so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zákonom predpísanej písomnej forme. Ako výška úveru (náležitosť predpísaná v § 9 ods.2 písm. g/ zákona) je v zmluve uvedená suma 2.000,-eur, pričom zo žiadosti o poskytnutie úveru vyplýva, že žalovaný žiadal o úver vo výške práve 2.000,-eur. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 17.05.2021 však vyplýva, že na úverový účet zriadený u žalobcu síce bola načerpaná suma 2.000,-eur, avšak z tej žalobca automaticky inkasoval poplatok za poskytnutie úveru vo výške 100,-eur a tak reálne žalovanému vyplatená, poskytnutá na ním zvolený účet bola následne v ten deň už len suma 1.900,-eur. Podľa názoru súdu započítanie poplatku za poskytnutie úveru do celkovej výšky úveru, v dôsledku čoho reálne žalovanému ako spotrebiteľovi bola k dispozícii daná suma len 1.900,-eur a nie suma 2.000,-eur uvedená ako výška úveru nemá zákonnú oporu, v dôsledku čoho údaj o celkovej výške úveru uvedený v zmluve je zjavne nesprávny, čím nie je dodržaná táto zákonom predpísaná náležitosť, čo je prvý dôvod pre ktorý sa podľa § 11 ods.1 písm. b) v spojení s § 9 ods.2 písm. g) ZoSÚ jedná o bezúročný a bezpoplatkový úver.

34. Z hľadiska posúdenia, či je v zmluve správne vyjadrená a uvedená zákonná náležitosť - celková výška a konkrétna mena spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie sú úplne irelevantné tvrdenia žalobcu, že poplatok za poskytnutie úveru má oporu priamo v základných podmienkach zmluvy, že bol tam zrozumiteľne a výslovne uvedený, odsúhlasený, že týka sa hlavného predmetu plnenia a podobne. Súd nijako nespochybnuje ani to, že za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa (§ 499 Obchodného zákonníka). Problém nie je v samotnom dojednaní poplatku ani v jeho výške. Problémom v danom prípade je to, že poplatok za poskytnutie úveru patrí medzi náklady úveru, v žiadnom prípade preto nemôže byť poňatý do samotnej výšky úveru a ak sa tak stalo a ak ako výška úveru je v zmluve uvedená suma 2.000,-eur, hoci v skutočnosti spotrebiteľ dostáva od veriteľa len 1.900,-eur, potom je v zmluve údaj o výške úveru uvedený nesprávne, čo samo o sebe má za následok, že jedná sa bez ďalšieho o bezúročný a bezpoplatkový úver, keďže pre taký záver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.o spotrebiteľských úveroch postačuje absencia aj len jednej zo zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom aj nesprávne alebo zavádzajúce uvedenie niektorej z tých náležitostí, absencia ktorej spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, má rovnaké následky ako keby tento údaj nebol uvedený vôbec.

35. Podľa § 2 písm. g/ zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

36. Už zo samotného tvrdenia žalobcu je zrejmé, že reálne žalovanému na ním zvolený účet poskytnutá bola k využitiu len suma úveru vo výške 1.900,-eur. Uvedená peňažná suma mala byť podľa názoru súdu uvedená ako celková výška poskytnutého spotrebiteľského úveru. Poplatok za poskytnutie úveru už z logiky veci nie je plnením veriteľa dlžníkovi, ale plnením dlžníka veriteľovi, preto podľa názoru súdu nemožno ho poňať do údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru. Sú to náklady spojené s poskytnutím úveru, mali byť preto zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, avšak v žiadnom prípade nie do výšky úveru. Akékoľvek obchádzanie kogentnej zákonnej definície výšky spotrebiteľského úveru a nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nie je možné hodnotiť inak než obchádzanie zákona. K tomu podporne pozri uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.03.2017 sp.zn.20Co/126/2016, kde bol riešený obdobný prípad so záverom, že ide o obchádzanie zákona.

37. Údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru uvedený v zmluve (2.000,-eur) tak súd nepovažuje za správny, čo v zmysle § 9 ods.2 písm. g) v spojení s § 11 ods.1 písm. b) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

38. Vo vzťahu k uvedenému súd poukazuje na rozsudok SD EÚ vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY a.s., ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Podľa Súdneho dvora do celkovej výšky úveru v zmysle čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods.2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru (body 86. a 87. rozsudku).

39. Aj legálna definícia pojmu celková výška spotrebiteľského úveru obsiahnutá v § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch uvádza, že sa ňou na účely tohto zákona rozumie maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

40. V kontexte už uvedeného je zrejmé, že v tu prejednávanom spore celková suma, ktorú žalovaný reálne dostal k dispozícii od žalobcu, a teda celková výška úveru činila v skutočnosti len 1.900,-eur a nie sumu 2.000,-eur uvedenú v zmluve. A nakoľko je vylúčené do celkovej výšky úveru započítať sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené, pričom v danom prípade suma 100,-eur titulom poplatku za poskytnutie úveru nesporne takou sumou je a táto nebola spotrebiteľovi reálne vyplatená, už len táto skutočnosť je dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

41. Podľa názoru súdu už na prvý pohľad je zrejmé a logické, že do celkovej výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru nemožno započítať plnenia, ktoré nie sú skutočným plnením veriteľa dlžníkovi ale majú byť v skutočnosti plnením dlžníka veriteľovi a teda sú nákladmi úveru. Patria teda do odplaty za úver, preto nemožno ich uvádzať v rámci výšky poskytnutého úveru. Uvedený názor a výklad potvrdzuje aj aktuálne znenie § 9 ods.14 Zákona o spotrebiteľských úveroch podľa ktorého akékoľvek poskytnuté plnenia spotrebiteľa súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere požadované alebo vyberané veriteľom alebo treťou osobou sa považujú za plnenia spotrebiteľa veriteľovi a za súčasť odplaty podľa osobitných predpisov.

42. Podporne súd uvádza, že aj podľa aktuálneho § 1 ods.1 Nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z. odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov.

43. Krajský súd v Prešove už pred viac ako ôsmimi rokmi, v rozsudku z 21. novembra 2012, sp. zn.18Co 109/2011 formuloval názor v zmysle ktorého je neprijateľný taký postup pri uzatvorení úverovej zmluvy a také jej ustanovenie, ktoré veriteľovi umožňuje inkasovať prvú splátku a poplatok už pri poskytnutí úveru. V zmysle predmetného rozsudku, cit. „je poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru...Takéto úverovanie odporuje aj spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške a úroky sa pritom počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov.“

44. Aj v tu súdenej veci pritom zo žalobcom predloženého „prepočtu zmluvných úrokov“ (čl.40 spisu) vyplýva, že žalobca úrok žalovanému účtoval zo sumy 2.000,-eur, hoci poskytol mu reálne len sumu 1.900,-eur, teda účtoval si úrok aj z poplatku za poskytnutie úveru, teda zo sumy, ktorú žalovanému k využitiu nikdy neposkytol.

45. Navyše, ak žalobca na základe zmluvy poskytol žalovanému reálne sumu len 1.900 eur a ročnú percentuálnu mieru nákladov vypočítal ako by mu poskytol 2.000,-eur, znamená to, že v neprospech spotrebiteľa uviedol RPMN v nižšom percentuálnom vyjadrení než mal, v dôsledku čoho v zmluve uviedol v neprospech spotrebiteľa nesprávnu, zavádzajúcu RPMN a nesprávne tým uviedol aj celkovú

výšku úveru, pričom táto nesprávnosť, ako už bolo uvedené, má rovnaké dôsledky ako keby údaj o RPMN a údaj o celkovej výške úveru neboli uvedené vôbec, t.j. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru na základe § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. g) a j) tohto zákona.

46. Súd vo vzťahu k tomuto svojmu záveru poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.9Co/102/2019 zo dňa 28.05.2020, ktorý žalobcovi musí byť známy, keďže sa týka práve jeho a jeho obdobnej úverovej zmluvy. V ňom krajský súd okrem iného uviedol, cit. „celková výška úveru je čiastkou, ktorú veriteľ reálne dá dlžníkovi k dispozícii. Za takúto čiastku nie je možné považovať sumu, ktorú by dlžník mohol vyčerpať, ale bola započítaná na úhradu akejkoľvek platby, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi. V takom prípade totiž takáto čiastka (platba pre veriteľa) nie je daná do dispozičnej sféry dlžníka, ale zostáva v dispozičnej sfére veriteľa... Základným zmyslom uvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorá je výpočtom časovej hodnoty budúcich plnení je možnosť spotrebiteľa porovnať cenu spotrebiteľských úverov ponúkaných na finančnom trhu. V tomto zmysle je podstatnou informáciou pre rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť zo záväzkového vzťahu, musí byť preto uvedená správne... Ak žalobca na základe zmluvy poskytol žalovanému reálne sumu 1.900 eur a ročnú percentuálnu mieru nákladov vypočítal ako by mu poskytol 2.000 eur, znamená to, že v neprospech spotrebiteľa uviedol RPMN v nižšom percentuálnom vyjadrení než mal, v dôsledku čoho v zmluve uviedol v neprospech spotrebiteľa nesprávnu, zavádzajúcu RPMN a nesprávne tým uviedol aj celkovú výšku úveru, pričom táto nesprávnosť, ako už bolo uvedené, má rovnaké dôsledky ako keby údaj o RPMN a údaj o celkovej výške úveru neboli uvedené vôbec, t.j. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru na základe § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. g) a j) tohto zákona.“

47. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 17.5.2021 poukazoval na bod 3.4 úverovej zmluvy upravujúci možnosť vrátenia poplatku za poskytnutie úveru klientovi po uplynutí 18 mesiacov za dodržania tam uvedených podmienok. Uvedené však absolútne nič nemení na tom, že zákonná náležitosť v podobe správneho a korektného údaja o výške poskytnutého úveru je tu uvedená v zmluve nesprávne, pričom všetky náležitosti v zmysle § 9 ods.2 musí zmluva obsahovať v správnej, zákonu zodpovedajúcej výške už čase jej uzavretia.

48. Súd vo vzťahu k tomuto svojmu záveru poukazuje na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn.23CoCsp/28/2020 zo dňa 24.02.2021, ktorý takisto žalobcovi musí byť známy, keďže sa týka práve jeho a jeho obdobnej úverovej zmluvy. Tam žalobca v odvolaní namietal názor súdu prvej inštancie o nesprávne uvedenej výške úveru aj s poukazom na dojednanie o vrátení poplatku za poskytnutie úveru, avšak jeho argumentácia bola krajským súdom jednoznačne odmietnutá, keď ten (vid' bod 32 odôvodnenia rozsudku) okrem iného uviedol, cit. „Odvolací súd nespochybňuje právny nárok žalobcu na poplatok za poskytnutie úveru, avšak pokiaľ z úveru 2.000,- eur bol hneď odpočítaný poplatok 60,- eur, reálne bol žalovanému poskytnutý úver iba v sume 1.940,- eur. Žalobca si už na úvod zmluvného vzťahu zúčtoval z poskytnutého úveru sumu 60,- eur, v dôsledku čoho ukrátil žalovaného ako spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru. Žalobca sa zaviazal poskytnúť žalovanému úver vo výške 2.000,- eur, ale v skutočnosti mu poskytol úver iba vo výške 1.940,- eur. Do výpočtu RPMN bol teda nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do nej bola zahrnutá aj suma, ktorú si žalobca od žalovaného ihneď zúčtoval, čo spôsobuje podhodnotenie skutočnej RPMN, v dôsledku čoho je nutné konštatovať, že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky bola potom nesprávne určená nižšie, podhodnotená v neprospech spotrebiteľa. Aj keď žalobca tvrdí, že úverová zmluva v ods. 2.5 upravuje podmienky za ktorých tento poplatok bude klientovi vrátený, samotné zmluvné ustanovenie, však ráta s vrátením poplatku iba za splnenia vopred dohodnutých podmienok. Za týchto okolností potom nie je možné tvrdiť o nároku žalovaného na vrátenie daného poplatku v prípade nesplnenia stanovených podmienok a reálne úver (jeho výška) nezodpovedá dohodnutej výške. Preto záver súdu prvej inštancie bol správny a v tejto súvislosti poukazuje odvolací súd i na výklad súdneho dvora EÚ vo veci C-377/14 z 21. apríla 2016“.

49. Aj aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove v obdobných sporoch žalobcu jednoznačne potvrdzujú uvedený názor. Vid' napr. rozsudok zo dňa 29.04.2021 sp.zn.7CoCsp/43/2020, rozsudok zo dňa 24.11.2020 sp.zn.13CoCsp/39/2020 alebo rozsudok zo dňa 29.04.2021 sp.zn.8CoCsp/23/2020 v ktorom Krajský súd v Prešove okrem iného uviedol (bod 35 a 36 odôvodnenia) „Podľa názoru

odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie aj k správne mu záveru o nesprávne uvedenej výške poskytnutého úveru. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému v skutočnosti nebola poskytnutá suma 3200,- eur, ale suma 3040,- eur, nakoľko žalobca si čiastku 160,- eur započítal ako poplatok za poskytnutie úveru ešte pred reálnym čerpaním úveru. V rámci predpokladov potrebných pre výpočet RPMN totiž žalobca vychádzal z nesprávnej výšky poskytnutého úveru. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na bod 102 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti Finway a.s., cit: „3. Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Odvolacia námietka, že poplatok za riadne splácanie bol žalovanému vrátený dňa 22.05.2015 a teda išlo len o odkladaciu podmienku je bez právneho významu. Súdny dvor vo vyššie citovanom rozsudku vo veci C-377/14 jasne konštatoval, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Skutočnosť, že poplatok na základe splnenia podmienok určených žalobcom bol spotrebiteľovi vrátený po roku a pol, je v rozpore s požiadavkou smernice 2008/48/ES ako aj bodom I prílohy I tejto smernice o správnom uvedení celkovej výšky úveru“.

50. S poukazom na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že v prípade vyššie popísaných nedostatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovaným ide o vážne nedostatky ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške záväzku. Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí pritom vyslovil, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V tomto prípade nedostatky zmluvy (nesprávne uvedenie celkovej výšky úveru a RPMN) sú také závažné, že bezosporu mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške záväzku.

51. O tom, že ide o kľúčové údaje svedčí koniec koncov aj to, že aj po novele zákona o spotrebiteľských úveroch uskutočnenej zákonom č.279/2017 Z.z. ktorá zohľadňuje závery Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová, a ktorá v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to práve za účelom zabezpečenia súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES") ostáva správne uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej výšky spotrebiteľského úveru podmienkou vzniku nároku veriteľa na úroky a poplatky. Aj po tejto novele sa totiž za bezúročný a bez poplatkov bude považovať úver, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa a ak tam nie je uvedená celková výška spotrebiteľského úveru.

52. Prípady, kedy súčasťou istiny úveru sú aj náklady spojené s poskytnutím úveru judikatúra (viď napr. vyššie uvedené uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. sp.zn.20Co/126/2016) už vo viacerých prípadoch kvalifikovala ako nekalú obchodnú praktiku zdôrazňujúc následne ten aspekt, že výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a o takýto prípad ide aj vtedy, ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

53. Je teda zrejmé, že v tu súdnej veci jednalo sa v skutočnosti o úver vo výške len 1.900,-eur, reálne teda poskytnutá bola v prospech žalovaného len taká suma a len takú sumu preto bol povinný žalobcovi vrátiť. Žalobca predloženým prehľadom splácania (čl. 38 spisu) preukázal, že žalovaný už pred „predčasným zosplatením“ mal uhradenú sumu 2.228,13 eur. Ak teda na nároky z bezúročného a bezpoplatkového úveru vo výške 1.900,-eur uhradil žalovaný žalobcovi už ku dňu 27.12.2019 sumu spolu 2.228,13 eur, v dôsledku čoho jeho dlh na istine bezúročného a bezpoplatkového úveru zanikol splnením (§ 559 ods.1 Občianskeho zákonníka), žalobca nemohol následne dňa 01.04.2020 úver platiť

„predčasne zosplatniť“ a ani úspešne uplatniť tvrdené nároky touto žalobou, lebo žalovaný všetko to čo mu vrátiť mal mu už vrátil a tento žalobcovi už nič nedlží.

54. Navyše, ako už súd uviedol, výsledky vykonaného dokazovania priviedli ho v danom prípade k záveru, že je potrebné vychádzať z fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nielen s poukazom na § 11 ods.1 (pre nesprávne uvedený údaj o výške úveru a RPMN) ale tiež z dôvodu podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. V zmysle danej právnej úpravy je totiž veriteľ povinný pri poskytnutí spotrebiteľského úveru riadne zistiť bonitu klienta, teda či klient bude schopný splácať úver. Či veriteľ túto povinnosť riadne a v súlade so zákonom splnil musí súd rozhodujúci o žalobe veriteľa o plnenie zosplatnenej istiny, úrokov a ostatného príslušenstva z úveru skúmať vždy. Túto schopnosť veriteľ posudzuje predovšetkým na základe údajov o príjmoch a výdavkoch tak, ako sa to aj uvádza v § 11 ods. 2. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti klienta je teda kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Cieľom zákonodarcu bolo zamedziť zadlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne uhrádzať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver alebo údajmi z príslušných databáz. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie vyhodnotiť a overovať a za dostatočné sa považujú iba také informácie, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Pokiaľ však veriteľ takto nepostupuje, zákonodarca jasne zadefinoval jeho počínanie ako hrubé porušenie povinnosti a z toho vyvodil sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

55. Hoci si v zásade každý veriteľ môže rôzne upraviť svoje podmienky pre poskytnutie úveru a je len na ňom, akú mieru podnikateľského rizika je ochotný v tejto súvislosti podstúpiť, nič to nemení na tom, že vždy a za každých okolností musí byť splnený minimálny zákonom predpísaný štandard posúdenia bonity spotrebiteľa, pričom zákon v § 11 ods.2 ZoSÚ za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150930>> považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom nevykonanie čo i len jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.03.2020 sp.zn.3Co/153/2019, najmä bod 17 odôvodnenia rozsudku).

56. Vychádzajúc zo žalobcom predložených dôkazov súd konštatuje, že v danom prípade žalobca poskytol žalovanému úver napriek tomu, že vôbec nemal zistenú a preverenú výšku jeho výdavkov. Preverenie výdavkov, ale aj preverenie výšky príjmu žalovaného bolo vzhľadom na žalobcom predložené dôkazy len povrchné, formálne, nezodpovedalo zákonnej požiadavke odbornej starostlivosti. Žalobcu súd výslovne vyzval predložiť všetky doklady a výstupy z registrov, ktorými sa overovala bonita žalovaného pred uzavretím zmluvy, jeho schopnosť splácať spotrebiteľský úver, žalobca teda mal v spore dostatočnú možnosť vyjadriť sa k posúdeniu bonity žalovaného a uniesť dôkazné bremeno o splnení povinnosti podľa § 7 ods.1 a § 11 ods.2 ZoSÚ, pričom tento sa k danej otázke aj vyjadril, avšak javí sa, akoby išlo len o všeobecné, formulárové vyjadrenie, vôbec nevychádzajúce z obsahu konkrétnych tu samotným žalobcom predložených dôkazov. Žalobca totiž na jednej strane tvrdil, že vychádza z pomeru príjmu k výdavkom, avšak z ním predložených dôkazov absolútne nevyplýva náležité preverenie výdavkov žalovaného, napríklad na domácnosť a podobne.

57. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20180501>> sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch. Žalobca sa ako na dôkaz odvolával na žiadosť o poskytnutie úveru, avšak v tej je v časti o výdavkoch žalovaného uvedené všade 0,-eur. Povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť splácať spotrebiteľský úver zaťažuje veriteľa (§ 7 ods.1 ZoSÚ) a spotrebiteľ je povinný potrebné údaje veriteľovi poskytovať na žiadosť veriteľa (§ 7 ods.2 ZoSÚ). Z uvedeného vyplýva, že ak skutočne žalovaný uviedol žalobcovi, že nemá absolútne žiadne výdavky, a to na nič, tak potom postupu veriteľa s odbornou starostlivosťou podľa názoru súdu zodpovedá jedine taký postup, kedy by veriteľ, tu žalobca žiadal (vzhľadom na § 7 ods.2 ZoSÚ) ďalšie údaje a minimálne vysvetlenie a dôkazy ako je to možné, teda či žalovaného niekto živí, platí mu výživu, bývanie...Keďže je všeobecne známou skutočnosťou, že každá fyzická osoba musí mať výdavky minimálne na stravu, na bývanie, tak potom žiaden veriteľ nemôže sa uspokojiť len s tým, že dlžník uvedie že nemá žiadne výdavky.

Musí minimálne žiadať vysvetlenie (a vedieť preukázať, že tak urobil) ako to je možné. Zákonná povinnosť zisťovať a preveriť výdavky spotrebiteľa by inak nemala žiaden zmysel. Tu však žalobca nepredložil žiadne dôkazy na akékoľvek preverenie pravdivosti tvrdenia žalovaného o výdavkoch 0,-eur minimálne v rozsahu žiadania vysvetlenia od žalovaného ako je to možné. Ak žalobca chcel presvedčiť súd, že náležite preveril výdavky žalovaného, a že teda preveril, či tieto skutočne sú v nulovej výške, bol povinný predložiť či označiť dôkazy z ktorých pri tomto preverení a zistení takého výsledku o výdavkoch vychádzal, čo neurobil. Išlo by o totálne popretie účelu a zmyslu zákona, ak by stačilo zo strany dlžníka pri uzavretí zmluvy v snahe získať úver uviesť, že nemá absolútne žiadne výdavky a u veriteľa by to nevzbudilo žiadne pochybnosti a úver by bez problémov poskytol len vzhľadom na príjem žiadateľa. Ak sa veriteľ uspokojí len s tvrdením žalovaného, je to nepostačujúce, keďže nejde o náležité preverenie bonity. Žalobca teda ničím nepreukázal preverenie výdavkov žalovaného, hoci to zákon jasne vyžadoval. Súd preto vzhľadom na všetko uvedené má za to, že došlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa zistiť konkrétnu výšku výdavkov, nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa. Odborná starostlivosť jasne predpokladá, aby údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, veriteľ overil, resp. dlžník objektívne podložil (podporne vid' napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.19Co/130/2019).

58. Už samotné nepreverenie výdavkov žalovaného stačí v zmysle § 11 ods.2 ZoSÚ pre záver o hrubom porušení povinnosti veriteľa podľa § 7 ods.1 zákona. Žalobca však nepreukázal ani náležité, odborne starostlivé preverenie príjmu spotrebiteľa, lebo ak v žiadosti o úver tento uviedol, že jeho priemerný čistý mesačný príjem je 600,-eur, žalobca bol povinný to preveriť (napr. výplatnou páskou a podobne). Žalobca síce za ďalší zdroj informácií na posúdenie bonity žalovaného označil report zo Sociálnej poisťovne, ktorý ako dôkaz aj predložil (čl. 44 spisu), avšak ani ten nepreukazuje náležité preverenie príjmu žalovaného, lebo v odpovediach na otázky k príjmu (vymeriavaciemu základu), keď sa žalobca pýtal či tento je aspoň 618 SKK (čomu zodpovedá po prepočte suma 20,51 eur) je uvádzaná odpoveď „nie je známe“ a tak opäť sa javí, že žalobca sa uspokojil len s tvrdením žalovaného o výške príjmu v žiadosti o úver, čo nestačí. Ak žalobca poukazoval na Vyhlášku Ministerstva financií SR č.11/2018 Z.z. ktorou sa ustanovuje súbor otázok súvisiacich s príjmom spotrebiteľa (v čase uzatvárania zmluvy neplatila) tak k tomu súd pre úplnosť dodáva (vid' napr. znenie otázok č. 5, 6, 7, 8 alebo 11 v tejto Vyhláške) že veriteľ sa má pýtať na vymeriavací základ resp. dôchodok spotrebiteľa cit. „aspoň v uvedenej výške“, teda veriteľ má sám doplniť a vyčíslieť nejakú konkrétnu „uvedenú výšku“, pričom tu vzhľadom na tvrdenie žalovaného v žiadosti o úver o príjme 600,-eur mesačne sa žalobca logicky mal pýtať na príjem v tejto výške, nie vo výške 618 SKK a navyše pri odpovedi „nie je známe“ mal logicky a odborne starostlivo trvať na inom preukázaní výšky príjmu žalovaným (napr. potvrdením zamestnávateľa, výplatnou páskou) čo nepreukázal žeby urobil.

59. Súd vzhľadom na všetko uvedené má za to, že došlo k hrubému porušeniu povinnosti žalobcu zistiť a preveriť konkrétnu výšku výdavkov ale aj príjmu žalovaného, keďže v žiadosti o poskytnutie úveru nie sú uvedené žiadne výdavky (žalobca pritom takú žiadosť napriek tomu akceptoval, netrval na vysvetlení ako je to možné) a údaj o výdavkoch a príjme je absolútne nezistiteľný aj z reportu Sociálnej poisťovne, keďže tam uvádzané odpovede sú bez akejkoľvek výpovednej hodnoty vo vzťahu k výške aktuálneho príjmu spotrebiteľa, čo je v príkrom rozpore so zmyslom vyššie uvedenej právnej úpravy a povinnosťami veriteľa. Súd v súvislosti so svojim záverom, že nestačí uspokojiť sa len s prehlásením spotrebiteľa o jeho príjme a výdavkoch v žiadosti o úver podporne uvádza, že aj z Opatrenia Národnej banky Slovenska zo 14.11.2017 č.10/2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver jasne vyplýva, že údaj o konkrétnej výške príjmu spotrebiteľa (ako aj o výške nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa) je tu absolútne kľúčový, pričom podľa § 5 ods.3 daného Opatrenia čestné vyhlásenie spotrebiteľa o výške príjmu nie je preukázaním príjmu spotrebiteľa. Odborná starostlivosť ako už súd uviedol predpokladá, aby údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, veriteľ overil, resp. dlžník objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka (opäť vid' napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.19Co/130/2019).

60. Ak žalobca starostlivo a riadne nepreveril ani príjmovú a ani výdavkovú zložku, pokiaľ ide o ekonomický status žalovaného, potom nemôže úspešne tvrdiť, že konal s odbornou starostlivosťou. Žalobca ničím nepreukázal svoje tvrdenie o skúmaní výdavkov žalovaného (minimálne na stravu, lieky, bývanie). Nemožno súhlasiť s jeho názorom, že skúmanie bonity bolo dostatočné, keď vôbec nepreveril tvrdenie žalovaného o nulových výdavkoch a nepreveril objektívnym dôkazom tvrdenie žalovaného o výške jeho príjmu. Nejedná sa preto o konanie s odbornou starostlivosťou v

prípade, ak žalobca si tieto rozhodujúce skutočnosti neoveril. Bez zohľadnenia príjmov a rovnako aj výdavkov podľa názoru súdu žalobca nemohol objektívne posudzovať celkovú sociálno- ekonomickú situáciu žalovaného. Iba ich vzájomným porovnaním je možné vyhodnotiť, či spotrebiteľ je dostatočne solventný a či pravdepodobne v budúcnosti (minimálne v období, na ktoré sa zmluva uzatvára) bude schopný plniť svoje záväzky. Skúmanie bonity žalovaného zo strany žalobcu je potrebné považovať za úplne formalistické. K tvrdeniu žalobcu v žalobe, že ten pri posúdení bonity berie do úvahy kreditné a debetné obraty na bežnom účte klienta súd poukazuje na to, že podľa žiadosti o úver žalovaný v prípade schválenia úveru ešte len žiadal o zriadenie osobného účtu v Prima banke, teda ani toto neobstojí. Sám žalobca vo vzťahu k posúdeniu schopnosti spotrebiteľa splácať úver za kľúčový označil práve pomer príjmu k výdavkom, pričom však nepreukázal preverenie ani príjmu, ani výdavkov.

61. Súd dáva do pozornosti aj článok 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorého členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14.6.2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

62. Aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ možno vyvodiť povinnosť súdov skúmať pri spotrebiteľských zmluvách bonitu spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na aktuálny rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 5. marca 2020 vo veci C-679/2018 (OPR-Finance s.r.o. proti GK) podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

63. Záver súdu nemôže byť pre žalobcu nijako nový, či prekvapivý. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na svoj rozsudok vo veci žalobcu sp.zn.10Csp/80/2019 kde rovnako bol za v podstate rovnakých skutkových okolností sporu vyslovený záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre nedôsledné skúmanie bonity dlžníka s čím žalobca nesúhlasil a rozsudok napadol odvolaním, pričom Krajský súd v Prešove rozsudkom sp.zn.10CoCsp/19/2020 zo dňa 16.02.2021 potvrdil dané rozhodnutie a záver tunajšieho súdu.

64. Súd poukazuje tiež napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.19Co/130/2019 zo dňa 27.02.2020, ktorý žalobcovi musí byť známy, keďže sa týka práve jeho, jeho obdobnej úverovej zmluvy a rovnako porušenia povinnosti skúmať bonitu spotrebiteľa. V ňom krajský súd okrem iného uviedol, cit. „Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom žalobca pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.“

65. Súd ďalej na podporu svojich záverov poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.03.2020 sp.zn.3Co/153/2019 týkajúci sa rovnako žalobcu a porušenia jeho povinnosti skúmať náležite bonitu spotrebiteľa. Podľa záverov krajského súdu (viď bod 17 odôvodnenia rozsudku) „je nutné

konštatovať, že ustanovenie § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. súd v súlade s požiadavkou odbornej spôsobilosti veriteľa vykladá tak, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy. Nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti. Ako vyplýva z prejednávanej veci, overenie bonity dlžníka nebolo dostatočné. Postup žalobcu bol iba formálny a nezodpovedal odbornej starostlivosti. Žalobca nemal preukázaný príjem žalovaného hodnovernými dokladmi, napriek tomu mu poskytol úver. Žalobca sa nezaujímal, aké má žalovaný výdavky na živobytie a či mu teda zostáva dostatok finančných prostriedkov na splácanie úveru. V konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Keďže žalobca hrubo porušil zákonom stanovenú povinnosť, v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov“.

66. Súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016 v zmysle ktorých: „Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona - Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznaťelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

67. Súd v tu prejednávanej veci dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by náležite skúmal a vyhodnotil bonitu žalovaného v zmysle § 11 ods. 2 vety druhej zákona č. 129/2010 Z.z. v kontexte s § 7 ods.1 citovaného zákona, čo samo osebe spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

68. Vzhľadom na všetko uvedené súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, nakoľko žalobcovi z úveru vznikol nárok na vrátenie len istiny vo výške 1.900,-eur, ktorú mu už žalovaný dávno uhradil. Súd žalobu zamietol aj v časti požadovaného poplatku za poistenie vo výške 2,19 eur, nakoľko úver žalobcu je bezúročný a bezpoplatkov a tak ani tento poplatok žalobcovi nebolo možné priznať, nakoľko z logiky a účelu ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je zrejmé, že ak chýbajú v zmluve náležitosti spôsobujúce tento následok, nemá spotrebiteľ povinnosť veriteľovi platiť nič nad rámec skutočne mu poskytnutých peňažných prostriedkov s výnimkou prípadných sankcií za omeškanie s ich vrátením. Žalobca nepredložil súdu žiadnu samostatnú poistnú zmluvu uzavretú so žalovaným, z ktorej by bolo možné vyvodiť platné a od úveru nezávislé dojednanie o povinnosti žalovaného platiť poistné, preto poistné vyvodzované z jeho dojednávania len v zmluve o spotrebiteľskom úvere, kde je uvedené, že mesačný poplatok za poistenie je 0,73 eur priznať pre sankciu bezpoplatkovosti tohto úveru nemožno. Navyše úhrady žalovaného nad poskytnutú istinu (pri istine 1.900,-eur uhradil až 2.228,13 eur) pokrývajú aj akýkoľvek prípadný nárok na poplatok za poistné a ten by tak na základe tejto žaloby nebolo možné priznať žalobcovi tak či tak, ani keby vznikol.

69. Nárok na úroky, ktoré si žalobca uplatnil mu nevznikol vôbec, preto mu ich nebolo možné priznať a priznať mu nebolo možné ani uplatnené úroky z omeškania, keďže platí dispozičný princíp, súd je viazaný návrhom, nemôže ho prekročiť, pričom žalobca uplatnil si tu kapitalizované úroky z omeškania vo výške 0,51 eur ktoré ale počítal z nedôvodného, nesprávneho základu a tiež za nesprávne obdobie, keďže žalobca všetky plnenia žalovaného mal v skutočnosti správne započítavať len na úhradu istiny úveru. Aj tu pritom platí, že i keby vznikol nárok na tieto úroky z omeškania, tieto by platbami žalovaného nad istinu boli dávno pokryté.

70. Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

71. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mal žalovaný, keďže žaloba bola zamietnutá, preto podľa § 255 ods.1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaného nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah , v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.